

Sygn. akt IV CSK 322/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie ze skargi powoda R. R.  
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem  
Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Ca (...),  
w sprawie z powództwa R. R. i I. H.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Nadleśnictwu P.  
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 kwietnia 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 26 lipca 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od R.R. i I.H. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Powodowie wniesli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 lipca 2019 r., zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz zmianę

wyroku Sądu Rejonowego w C. z 14 sierpnia 2013 r., sygn. akt I C (...) przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ postępowaniu prowadzonemu przed sądem odwoławczym można zarzucić szereg uchybień, w tym zignorowanie charakteru prawnego mapy wojskowej Instytutu Geograficznego z 1937 r. oraz przepisów regulujących jej powstawanie, a także regulujących sposób oznaczenia na mapie topograficznej istotnych elementów terenu.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, pozwany wniósł o zasądzenie od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw dla uznania skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyli się powodowie, powtarzając niemal dosłownie treść zarzutów kasacyjnych w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jednocześnie wskazując, że szersze uzasadnienie przesłanki kasacyjnej, na którą się powołują, znajduje się w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Sąd Najwyższy przypomina, że argumentacja w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może się częściowo pokrywać z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, ale są to dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Po drugie, skoro skarżący oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej upatrują w niewzięciu pod uwagę przez Sąd Okręgowy mapy wojskowej Instytutu Geograficznego z 1937 r. oraz przepisów regulujących jej powstawanie, to powinni powołać te przepisy w treści skargi. Nie sposób bowiem wykazać, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów bez odwołania się do ich treści. Skarżący nie wskazują w tym kontekście nie tylko na konkretne przepisy, ale nawet nie identyfikują aktu prawnego, który takie przepisy miałby zawierać.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.) zasądził od R. R. i I. H. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 1350 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

ke